

ved Enkelthederne, at jeg kan spare at referere, hvad det er for Hovedkonti, man vil flytte om imellem, og hvilke Bevillinger der findes paa disse Hovedkonti. Alle ville have forstaaet, at det er saa indbyrdes uensartede Ting som muligt. Det er til Indkvartering, Undervisningsanstalter, det er til den store Mængde indbyrdes yderst forskellige Udgifter under K., forskellige Udgifter til Krigsmateriel, Fæstnings- og Bygningsvæsen og uforudsete og ubestemte Udgifter. Man har sagt, at det kun drejede sig om Smaasummer. Man har gjort op, hvad der hidtil er blevet sparet paa disse Konti, som det paa denne Maade kunde tillades Krigsministeren at overføre til andre Konti, og det har været saadan noget som 13—14,000 Kr. eller lignende, Beløbet er for øvrigt ligegyldigt, men det er slet ikke disse Beløb, det drejer sig om; i Virkeligheden vil enhver kunne forstaa, at naar der hidtil ikke har været nogen som helst Opfordring til at spare, idet det besparede Beløb gik lige tilbage til Statskassen og aldeles ikke tilflød noget som helst andet militært Øjemed, saa er der naturligvis blevet sparet meget mindre, end der kunde tænkes at ville blive sparet, naar militære Øjemed, som for den paagældende Militæradministration staa som væsentlige, af afgørende Betydning, kunde fremmes derved.

Jeg indrømmer, at det for mig har været af ikke ringe Betydning, at netop Kontoen til Fæstnings- og Bygningsvæsenet findes mellem de 6 Konti, mellem hvilke Overflytning kan finde Sted, og jeg har under mine Overvejelser af denne Sag ikke kunnet lade være at tænke paa vor afgaaede Krigsminister Madsen, som jeg ingenlunde vil sige noget ufordelagtigt om. Jeg har altid ment, at han personlig var en Hædersmand, og jeg har tillige hos ham fundet et demokratisk Sindelag, som bundede dybt, dybere maaske end hos de fleste andre. Men Krigsminister Madsen var en begejstret Fæstningsmand, han havde den bestemte Overbevisning, at Fæstningen var Danmarks Frelse, og at den maatte vi først og fremmest se at faa vedligeholdt saa godt som muligt og udviklet saa vidt det var muligt. Nu holdt man jo i høj Grad igen i dette Ting overfor Krigsministerens Ønsker i saa Henseende, og det er jo bekendt, at Krigsministeren strakte sig ret langt for at faa Midler til dog i nogen Grad at fyldestgøre sine Ønsker paa dette Omraade. Jeg spørger: Er der nogen, der er i Tvivl om, at Krigsminister Madsen, hvis denne Anmærkning havde staaet

til hans Raadighed, da indenfor de 2¹/₄ Mill. Kr., som disse Konti omfattede, vilde have fundet endogsaa ret betydelige Midler til yderligere Vedligeholdelse, større Vedligeholdelsesarbejder o. lign. — det er jo uhyre elastiske Begreber — derude ved Fæstningen. Der er vist ikke en eneste, som ikke i sit Hjerte vil sige: Jo, det vilde han, disse Beløb vilde blive at tælle i Hundredetusinder; thi det er jo Sagen, at disse Konti her ere meget elastiske. Det er ganske rigtigt, at nogle af de Udgifter, hvorom der her er Tale, ere saa nogenlunde bundne gennem den militære Ordning, vi have, og ikke kunne komme syndelig lavere ned, men der er andre, om hvilke dette ikke gælder; der er andre Udgifter, som tillade endogsaa ret betydelig Frihed. Disse Udgifter findes navnlig paa Konto L., saadanne Udgifter som til Krutdanskaffelser; som til Tøjhus- og Laboratorieudgifter, som til Prøver og Forsøg, samt til Anskaffelse af Materiel af ny Konstruktion, Ammunition til Haandvaaben o. s. v. Der kan det godt hælde, at det til Tider kan være saaledes, at Kravene nu ere saa nogenlunde fyldestgjorte, at der, naar man har et andet stort og kært Formaal for Øje, derved kan blive sparet ganske betydelige Beløb til at fyldestgøre dette Formaal med.

Spørger man mig nu, om jeg antager, at den nuværende Krigsminister vil spare af alle Kræfter paa disse Konti for at kunne udvikle Københavns Befæstning, saa svarer jeg, at det tror jeg aldeles ikke, og jeg vil benytte denne Lejlighed til i det hele at sige, at jeg paa ingen Maade stemmer mod disse Anmærkninger her, fordi jeg nærer nogen Mistillid til den højtaerede Krigsminister. Det er for mig slet ikke et Tillids- eller Mistillidsspørgsmaal, hvorom det her drejer sig. Jeg stemmer imod Anmærkningerne, fordi jeg mener, at de ere principielt uforsvarlige, og fordi jeg mener, at det er i højeste Grad forkasteligt ved denne Art Foranstaltninger som her, der, hvorledes man end begrænser dem, alligevel let ville faa en blivende Karakter, at lade sin Afstemning være afhængig af Tillidsforholdet til den enkelte Minister. Denne Bevilling her gives for 3 Aar. Men intet Menneske ved, om den nuværende Krigsminister sidder i et eller to eller tre Aar, og ingen ved, hvem der bliver hans Efterfølger. Og endvidere: Selv om man begrænsede Anmærkningen til et Aar, vilde mine Betæneligheder ogsaa være overvejende. Thi er denne Anmærkning en Gang sat ind, ville de Herrer faa at